

HET ISISGEHEIM

JEROEN WINDMEIJER

JACOB SLAVENBURG

Thriller

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2020 Jeroen Windmeijer en Jacob Slavenburg
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design / Istock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Scandbook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0497 6
ISBN 978 94 027 5948 8 (e-book)
NUR 305
Eerste druk maart 2020

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Het was een schitterend gouden beeldje van de godin Isis, nog geen twintig centimeter groot en minstens tweeduizend jaar oud. De anonieme maker was reeds lang tot stof vergaan, maar via dit meesterwerk had hij in zekere zin onsterfelijkheid verkregen. Met grote zorg moest hij eraan hebben gewerkt, misschien met zijn geliefde als model voor ogen, of denkend aan zijn eigen moeder.

Arianna Esposito, conservator van het Leidse Rijksmuseum van Oudheden, pakte het kleinood op en hield het op korte afstand van haar gezicht. Het licht van de lamp boven haar werktafel bescheen de godin, zoals ooit de warme Egyptische zon dat had gedaan. Arianna bewoog het beeldje heen en weer, waardoor er kleine lichtstralen uit het beeldje schoten, alsof het zélf een bron van licht was.

Isis staaarde voor zich uit, ongenaakbaar, terwijl een ironische glimlach haar mond leek te sieren. Het onmiskenbaar Egyptische kapsel, opgestoken in de vorm van de opgevouwen vleugels van een gier, omlijstte haar gezicht. Lange lokken rustten op haar schouders. Boven op haar hoofd droeg ze een kroon van de stierenhoorns van Hathor, met ertussenin de zonnescijf.

Haar neus, Cleopatra waardig, was welgevormd en haar gelaatstreken waren verfijnd, mild bijna, alsof zij het aardse geploeter van de mens met mededogen bezag. De plooien van haar lange rok waren zo subtiel vormgegeven, dat je zou denken dat ze met een licht briesje mee zouden bewegen. Zelfs de nagels op haar tenen en haar vingers was de goudsmid niet vergeten.

Met ontbloot bovenlichaam zat de moedergodin op haar troon, haar borsten pront vooruitstekend. Een arm hing langs haar lichaam, met in de hand een ankh, het symbool van vruchtbaarheid en eeuwig leven. De

andere hand ondersteunde een borst, klaar om het op haar schoot zittende kind, haar zoon Horus, te zogen.

Isis lactans.

De zogende Isis.

Horus keek van haar weg, een cherubijn zonder vleugeltjes, verzadigd of afgeleid zoals kleine kinderen dat kunnen zijn. En zijn moeder, geduldig wachtend tot haar zoon weer verder zou drinken.

Arianna legde het beeldje terug op het fluwelen kleedje dat ze als ondergrond gebruikte. Ze glimlachte om het huiselijke tafereel, zo intiem en alledaags.

Mensen die voor het eerst een beeld van Isis, die haar kind de borst geeft, zagen, viel onmiddellijk de gelijkenis op met die andere moeder die haar zoon voedde: Maria en het kindje Jezus. Arianna vond het altijd weer leuk om uit te leggen dat bij het maken van hun werken precies dit tafereel de latere christelijke kunstenaars tot voorbeeld had gediend. Veel beelden van Isis en Horus waren zelfs rechtstreeks in kerken terechtgekomen, waarbij de namen waarmee ze werden aanbeden de enige verandering was.

Arianna beseftte hoe bevoorrecht ze was dat ze dit voorwerp vast mocht houden, van alle kanten kon bekijken, mocht wegen in haar handen. Straks zou het in een vitrine staan, waar bezoekers op zijn hoogst hun neuzen tegen het kogelvrije glas aan konden drukken als ze wilden, maar zo dichtbij als Arianna zouden ze niet kunnen komen.

Wat haar betreft was dit Isis-beeldje een van de topstukken van *Goden van Egypte*, de komende expositie van het Rijksmuseum van Oudheden. Het was een grote overzichtstentoonstelling waarvoor het museum samenwerkte met het Museo Egizio in Turijn dat over de tweede grootste Egyptische collectie ter wereld beschikte. Voor Arianna was het allemaal nog eens extra bijzonder, omdat dit de eerste tentoonstelling was waar zij de leiding over had.

Het Isis-beeldje was een van de vele voorwerpen die het Italiaanse museum aan Leiden in bruikleen had gegeven. Daarnaast waren er bijzondere godenbeelden, reliëfs, grafstenen en mythologische papyri uit het British Museum in Londen, het Musée du Louvre in Parijs, het Kunst-

historisches Museum in Wenen, het Roemer- und Pelizaeus-Museum in Hildesheim, het August Kestner Museum in Hannover en het Nederlandse Allard Pierson Museum in Amsterdam. Nooit eerder was een tentoonstelling van deze omvang helemaal gewijd aan het oud-Egyptische godenrijk.

Een geschiktere conservator dan Arianna zou men niet snel kunnen vinden. Ze was opgegroeid op nog geen steenworp afstand van het Museo Egizio in Turijn – vanuit de woonkamer had de familie vrij zicht gehad op het dak van het museum. Ze was er kind aan huis geweest, vaak haar vader opzoekend die er als suppoost had gewerkt. Arianna bracht hem zijn lunch, zwierf na schooltijd door de zalen met het beroemde standbeeld van Ramses II, samen met Amon en Hathor, met de fraai gestileerde sfinxen. Ze liep langs de vitrines met de voorwerpen uit de tombe van Kha en Merit, langs de beelden van Seti II en Ptah en niet te vergeten door de tempel van Ellesyia. Deze was in de jaren zestig van de twintigste eeuw in zijn geheel naar het museum overgebracht, voordat die opgeslokt zou worden door het Nassermeer dat na de aanleg van de stuwdam was ontstaan. Arianna had zo vaak met groepen buitenlandse toeristen meegelopen dat ze op haar zestiende al in staat was om niet alleen in haar moedertaal rondleidingen te geven, maar ook in het Engels, het Spaans en het Frans.

Gedurende haar studie egyptologie – had zij iets anders kunnen studeren? – werkte ze als gids in het Turijnse museum. Deze betrekking ging naadloos over in een vaste aanstelling als assistent-conservator toen zij als promovenda onderzoek deed naar de ‘veranderende perspectieven op Isis door de eeuwen heen’.

Toen in 2012 werd aangevangen met een grote restauratie van het museum kwam er toevallig een vacature vrij in Leiden waar ze nu alweer bijna vijf jaar woonde en werkte. Het Nederlands had ze zich in verrassend korte tijd eigen gemaakt.

Er werd op haar deur geklopt, meer bedoeld om haar aandacht te trekken, want haar deur stond altijd wijd open.

‘Arianna, heb je even?’

In de deuropening stond Thijs de Rooij, collega-egyptoloog, een

boomlange Fries met helderblauwe ogen en de altijd licht blozende wangen van iemand die veel in de buitenlucht is. Zijn lange steile haar reikte tot op zijn brede schouders.

‘Voor jou altijd, Thijs.’

Thijs had destijds ook gesolliciteerd op de functie van Hoofdconservator Egyptische Kunst. Om die reden hadden mensen aanvankelijk een moeizame verstandhouding verwacht tussen de twee, maar niets was minder waar. In alle eerlijkheid had Thijs erkend dat Arianna een betere kandidaat was geweest dan hij – een oprechtheid die zeldzaam was binnen de academische wereld. Al had zijn eigen aanstelling als universitair docent aan de opleiding Oude Nabije Oosten-studies kort erop de pijn van het mislopen van de baan wel verzacht. En één dag in de week was hij aan het museum verbonden – als assistent van Arianna nota bene.

Hij kwam haar kamer binnen. ‘Ik stoor je niet toch?’ vroeg hij.

‘Niet echt,’ antwoordde ze. Arianna haalde het elastiekje uit haar haar, waardoor haar lange zwarte krullen vrij spel kregen, en trok haar witte handschoentjes uit. ‘Ik bekeek voor een laatste keer mijn Isis-beeldje, voordat het naar de zaal gaat.’

‘Jouw Isis-beeldje,’ zei Thijs lachend.

Arianna moest lachen om haar eigen verspreking. ‘Zo voelt het wel een beetje ja. Het komt uit “mijn” museum tenslotte...’

‘Mag ik even?’ vroeg Thijs. Zonder op antwoord te wachten, pakte hij een ander stel handschoentjes uit een lade en trok ze aan. Terwijl hij het beeldje opnam en vooroverboog, kwam Arianna vlak naast hem staan, haar linkerarm over zijn schouder geslagen. Hun gezichten waren dicht bij elkaar. Een kort moment sloot Arianna haar ogen en snoof ze de geur op van de man naast haar, een combinatie van frisse aftershave en shampoo, maar ook een lichte zweetlucht die ze niet onaantrekkelijk vond.

‘Best licht eigenlijk,’ zei Thijs. ‘Lichter dan je misschien zou verwachten voor zo’n massief stukje goud.’

‘Het is maar klein natuurlijk.’

‘Dat is waar.’ Hij richtte zich weer op en legde het beeldje terug op de tafel.

Met enige spijt maakte Arianna zich van hem los.

‘Maar echt schitterend,’ zei hij. ‘Ik word er altijd een beetje nederig van.’

‘Nederig? Wat betekent dat?’ Er ging bijna geen dag voorbij of Arianna leerde wel een nieuw woord. Het bijzondere aan haar was, dat ze altijd direct in staat was het woord in de juiste context te gebruiken – en er woordgrapjes mee te maken.

‘*Humble...*’

‘Ah, net zoals “neder” in Nederland? Laag? Nederigland...’

‘Haha, ja precies... Het maakt me nederig, weet je. Het is... Niet alleen dat ik het vakmanschap bewonder van de persoon die dit heeft gemaakt – zelf zou ik er nooit toe in staat zijn – maar ook het besef... Hoe zal ik het zeggen? We zijn hier maar een korte tijd, snap je, op aarde... En wat laten we na? *The bigger picture* bedoel ik, ons werk, wat we doen... Over honderd jaar zijn we er allemaal niet meer... Heeft het dan zin gehad, begrijp je?’

Arianna keek Thijs van opzij aan, met haar hoofd een beetje schuin omhooggericht omdat hij nu eenmaal een kop groter was dan zij. Veel mensen vonden Thijs soms wat zwaar op de hand, maar Arianna vond het juist een aantrekkelijke eigenschap. Ze verafschuwde oppervlakkigheid.

‘Wij genieten nu nog altijd van wat deze man heeft gemaakt. Dat is alvast iets, toch?’ zei ze. ‘Hij heeft dat nagelaten. En de mensen die na ons komen, zullen voortbouwen op ons werk, op ons onderzoek. Wij staan ook weer op de schouders van reuzen tenslotte... We zijn maar kleine radertjes uiteindelijk, als draden in een groot tapijt, allemaal met elkaar verbonden... We kunnen niet meer dan ons best doen, vind je niet? Met toewijding werken aan waar we goed in zijn, aan wat onze interesse heeft.’

‘Je hebt gelijk, Arianna, natuurlijk, maar soms –’

‘Hier kwam je vast niet voor.’

‘Nee, nee, inderdaad. Ik wilde je vragen even naar de studiezaal te komen. Ik wil je iets laten zien.’

‘Goed. Ik berg Isis even op in de kluis, goed? Dan kom ik naar je toe.’

Toen Thijs haar kamer had verlaten, deed Arianna toch opnieuw handschoentjes aan. De terloopse opmerking van Thijs had iets in haar getriggerd, alsof hij iets had blootgelegd wat al in haar verborgen had gelegen – als de archeoloog die hij was.

Alsof ze het beeldje voor het eerst onder ogen kreeg, pakte ze het op en liet het rusten op haar gestrekte rechterhand. Langzaam bewoog ze haar hand op en neer, als een levende weegschaal.

Hm, dacht ze... Thijs had gelijk.

Ze legde het beeldje neer en pakte het opnieuw op.

Dat me dat niet eerder opgevallen is... Dat het niemand eerder opgevallen is...

Nu was ze overtuigd.

Het is lichter dan het zou moeten zijn.

De entreehal van het Rijksmuseum van Oudheden was zonder enige twijfel de mooiste van alle musea in de Lage Landen. De hoge, lichte ruimte werd gedomineerd door de massieve tempel van Taffeh, viereenhalve meter breed, acht meter lang en zes meter hoog. Het was een oud-Egyptisch bouwwerk, genoemd naar Taffeh, een dorpje in Nubië dat inmiddels diep op de bodem van het Nassermeer lag.

Halverwege de jaren vijftig van de vorige eeuw had de Egyptische regering besloten tot de bouw van een stuwdam, op de grens met Soedan, ten behoeve van de landbouw en de elektriciteitswinning. Ten zuiden van de riviermuur zou stukje bij beetje een gigantisch stuwmeer ontstaan, dat alle dorpjes op zou slokken. In dit gebied lagen ook tempels uit de tijd van de farao's die voor altijd zouden verdwijnen.

Het lukte de Unesco en National Geographic om vijftig landen te bewegen geld en andere middelen samen te brengen om enkele tempels voor de vergetelheid te behoeden. Zo werd het tempeleiland Philae steen voor steen ontmanteld en op een ander eilandje weer in elkaar gezet.

Een huzarenstukje was het in delen zagen van de twee tempels van Abou Simbel geweest, ooit op bevel van Ramses II in de dertiende eeuw voor Christus uit een berg gehakt. Op een nieuwe plek, vijfenzestig meter hoger en tweehonderd meter verder van de rivier, werden twee grote betonnen koepels gebouwd, aan de buitenkant bekleed met natuurlijke steen, waar de tempels in feite in werden geschoven. De vier beelden van tweeëntwintig meter hoog die voor de ingang zijn neergezet, vormen hét iconische beeld van Egypte. Als je niet beter zou weten, zou je denken dat ze uit de rotsen zijn gehouwen.

De tempel zelf was een ongekend staaltje van architectonische precisie geweest. In de tijd van de farao's was hij zo geconstrueerd dat het zonlicht

op 21 februari en op 21 oktober, via de ingang, precies op drie van de vier in het heiligdom staande beelden viel. Het enige beeld dat in het donker bleef staan was Ptah, de god van de duisternis.

Egypte schonk aan de vier landen die het meest aan de reddingsactie hadden bijgedragen, ieder een tempel. Spanje kreeg de tempel van Debod, voor een park in Madrid. Het Museo Egizio in Turijn ontving de kleine rotskapel van Ellesya en Amerika kreeg de tempel van Dendoer, die een plaats kreeg in het New Yorkse Metropolitan Museum. Voor Nederland ten slotte was er de tempel van Taffeh, die oorspronkelijk was gewijd aan de godin Isis en vanaf 710 na Christus dienstdeed als christelijke kerk. Maar toen Taffeh enkele eeuwen later tot de islam overging, verloor het gebouw zijn religieuze functie en deed het dienst als opslagplaats en veestal.

In het cafetaria dat direct naast de tempel lag, zaten Thijs en Arianna aan de koffie. De hoofdingang van het museum lag aan het Rapenburg, de oude en meest eerbiedwaardige gracht van Leiden. Aan de achterzijde van het museum liep de Papengracht, ooit een gracht, die al in de zeventiende eeuw was gedempt. Via de achteruitgang kon het personeel de straat oversteken om het gebouw te bereiken waar de kantoren waren gevestigd.

Arianna was elke werkdag in de centrale hal te vinden om koffie te drinken, te lunchen of om gasten te ontvangen die stevast onder de indruk waren van de entree. De hal was vrij toegankelijk voor het publiek – een van de twee eisen die Egypte gesteld had toen het de tempel van Taffeh schonk. Het was immers een geschenk aan het Nederlandse volk, dus iedere Nederlander moest het te allen tijde gratis kunnen bezichtigen. De tweede voorwaarde was dat de tempel niet buiten mocht staan, omdat het natte Hollandse klimaat funest zou zijn voor de steensoort waaruit het monument was opgetrokken. Dit had wel wat voeten in de aarde gehad, maar uiteindelijk werd de binnenplaats van het museum in zijn geheel overkapt en werd de fundering aangepast zodat het kleine godshuis een definitieve rustplaats kon krijgen.

Arianna dwaalde graag door de museumzalen, langs de voorwerpen die ze zo goed kende, maar waar ze geen genoeg van kon krijgen. Precies zoals ze als kind altijd had gedaan in het Museo Egizio in Turijn, waar haar fascinatie voor de Egyptische cultuur was ontstaan, net als haar ein-

deloze liefde voor haar studieonderwerp Isis – misschien wel haar liefde voor de godin zelf.

Het voelde ook niet meer dan juist dat ze dagelijks in het museumcafé haar koffie dronk of haar lunch gebruikte op nog geen twee, drie meter afstand van de Isis-tempel, met de schitterende voorgevel die voorzien was van kroonlijsten met zonnescijven en gekroonde slangen.

‘Je opmerking van zo-even laat me maar niet los,’ zei Arianna tegen Thijs.

‘Welke opmerking?’

‘Over het beeldje van Isis. Dat het minder zwaar was dan je zou verwachten.’

‘Ah, dat. Het was zomaar een eerste gedachte, iets wat me opviel. Het gaat om grammen toch? Het is iets wat je nauwelijks kunt vaststellen als je het optilt. Ik weet ook niet waarom ik het zei.’

‘Nee, Thijs, niet terugkrabbelen nu,’ zei Arianna lachend. Kort legde ze haar hand op zijn onderarm waar ze hem even liet liggen. ‘Ik geloof in *gut feeling*, in... Hoe heet dat in het Nederlands?’

‘Onderbuikgevoel,’ zei Thijs. Hij legde zijn hand op zijn onderbuik om het woord uit te beelden. Omdat Arianna de hare niet had weggehaald, rustten hun beider handen op Thijs’ buik.

‘Ja, precies,’ zei Arianna enthousiast en ze legde haar hand weer op de tafel. Snel nam ze een slokje van haar koffie. ‘Ik heb een gevoel in mijn onderbuik.’

Je moest eens weten welke gevoelens ik in mijn onderbuik heb, dacht ze.

‘Hoe het ook zij,’ ging ze verder. ‘Ik wil het verder onderzoeken. Volgens mij kan dat op een niet-invasieve manier, ik bedoel, op een manier waarbij we het beeldje niet hoeven aan te tasten.’

‘Maar Ari-’

‘Stel je voor dat er iets is met het beeldje. Wie weet wat we eraan ontdekken? Iets wat generaties voor ons is ontgaan?’

‘Dat het beeldje niet van puur goud is? Dat het een legering is waardoor het lichter is? Of dat het eigenlijk een zilveren beeldje is, bedekt met bladgoud?’

‘Nee, iets groters. Stel dat... Kijk, er is iets ongewoons aan het beeldje. Ik heb de onderkant nog eens goed bekeken en het lijkt alsof er een plaatje tegenaan is vastgesmolten. Er zit een miniem, nauwelijks waar te nemen randje aan.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Het lijkt alsof het blokje waarop het beeldje staat niet uit één stuk is, maar alsof het vanaf de onderkant is afgesloten.’

‘Het is hol?’

‘Wie weet. En misschien zit er iets in.’

‘Misschien was het beeldje niet stabiel en is het een noodgreep geweest van de smid? Er is vast een heel eenvoudige verklaring voor.’

‘We gaan het zien.’

‘We gaan het zien?’

‘Ik heb een goudsmid gebeld. Hij was heel enthousiast toen ik hem over het beeldje vertelde.’

Thijs lachte, maar in de lach klonk ook iets geïrriteerds door. ‘Je laat er geen gras over groeien.’

Ze keek hem niet-begrijpend aan.

‘Ik bedoel, als jij iets in je hoofd hebt, handel je direct, niet?’

‘We moeten groot denken, vind ik,’ antwoordde ze. ‘Grote ontdekkingen zijn nooit gedaan doordat mensen op de gebaande paden bleven, toch? Zou Howard Carter ooit het graf van Toetanchamon hebben ontdekt als hij niet tien jaar lang als een bezetene de woestijn had omgeploegd? Hij bleef op zoek naar het graf dat er volgens hem moest zijn. Hij vertrouwde op zijn onderbuik.’

Thijs leek nog niet overtuigd.

‘Maar stel je voor dat er wél iets is met het beeldje. Dat er iets in zit,’ hield ze aan.

‘Een schatkaart, Arianna Jones?’ vroeg hij spottend.

‘Geen schatkaart, gek, hoewel...’ Ze gaf hem een plagerig stootje in zijn zij. ‘Nee, gewoon. Als iemand er iets in heeft verstopt, dan zal het vast geen boodschappenlijstje zijn, maar zelfs als het iets alledaags is, voor die tijd dan, bijvoorbeeld een gebed, een hymne, dan kan het voor óns heel spectaculair zijn. We zouden de pers ermee halen, met gemak, het oude

Egypte spreekt nog steeds heel veel mensen tot de verbeelding. Wat een mooi begin zou het zijn van onze tentoonstelling. Misschien moeten we het zelfs filmen! En dat filmpje kunnen we dan non-stop projecteren op een muur naast de vitrine waarin het beeldje staat.'

Arianna sloot haar ogen om het tafereel goed voor zich te zien. Ze werd uit haar dromerijen gehaald door het droge kuchen van een man die vlak naast haar stond.

'Mevrouw Esposito?' vroeg hij.

Arianna stond op en schudde de uitgestoken hand van de man.

'Mijn naam is Den Riet, Marcel den Riet. U heeft mij vanmorgen gebeld vanwege een gouden beeldje.'

'Arianna,' zei ze. 'Laten we elkaar tutoyeren, goed?'

Marcel knikte.

Arianna schatte Marcel ergens tussen de veertig en de vijftig jaar oud. Hij had een volle bos korte zwarte krullen en een open gezicht waar een vertrouwen in het leven en in de mensen om zich heen vanaf straalde. Hij was gekleed in een spijkerbroek en een geruit overhemd met korte mouwen, over zijn linkerarm hing losjes zijn trenchcoat. Naast zich op de grond had hij een stevige koffer neergezet – het formaat dat in een vliegtuig nog net als handbagage werd geaccepteerd.

'Wat fijn dat je zo snel kon komen.'

'Tja, het is zo'n buitenkans. Die grijp ik graag met beide handen aan.'

'Uitstekend,' zei Arianna – alsof ze tegen Thijs wilde zeggen: zie je wel, hij gelooft tenminste wél in me. 'Dit is mijn collega Thijs de Rooij. Hij is docent aan de Universiteit Leiden, maar hij is ook verbonden aan het museum.'

Hij schudde ook Thijs de hand, die met een ironische glimlach om de lippen van Arianna naar Marcel keek en weer terug.

'Ik ken hem, ik ken hem,' zei Marcel. 'Ik bedoel, ik ken je Thijs. Je hebt in het kader van Studium Generale een serie lezingen over het Oude Egypte gehouden. Die heb ik allemaal bijgewoond. Ik ben altijd al heel erg geïnteresseerd geweest in alles wat met Egypte te maken heeft,' zei Marcel. 'Ik ben er ook al heel vaak geweest, fascinerend. Ik ben jaloers op jullie hoor, dat jullie je er elke dag mee bezig mogen houden.'

‘En terecht dat je jaloers bent,’ zei Arianna. ‘Het is ook het mooiste land ter wereld – op Italië na dan – en egyptologie is de mooiste studie van allemaal.’

‘Ik voel me dan ook erg vereerd dat je me belde, mevrouw Esposito, ik bedoel, Arianna.’ Hij stotterde zowaar een beetje.

Arianna was zich zeer wel bewust van het effect dat zij in het algemeen op mannen had. Maar van alle mannen in de wereld leek uitgerekend Thijs het minst gevoelig voor de charmes waarmee Moeder Natuur Arianna zo rijkelijk had begiftigd.

‘Laten we naar mijn kamer gaan,’ stelde Arianna voor. ‘Ga je ook mee Thijs?’

‘Sorry, ik heb een afspraak,’ zei Thijs onmiddellijk. ‘Ik kan niet, maar los daarvan...’

Hij stond op en legde zijn hand lichtjes op de schouder van Arianna. ‘Mag ik even?’ vroeg Thijs aan Marcel, hoewel het meer een mededeling dan een vraag was. Hij leidde Arianna naar een paar meter verderop.

‘Moet je niet eerst toestemming vragen?’ fluisterde hij toen. ‘Aan Turijn? Aan onze directeur? Het is geweldig om erover te fantaseren, maar je kunt dit toch niet zomaar doen?’

Arianna zuchtte en bewoog haar schouder wat omlaag om zich van Thijs los te maken. ‘Er gebeurt niks, Thijs. Hij heeft een soort scanapparaat bij zich om vast te kunnen stellen hoeveel karaats het is. Dan kan hij met zijn rekenmachientje gewoon vaststellen hoe zwaar het beeldje zou moeten wegen als het van puur goud zou zijn. Dat is alles. Ik denk dat je gelijk hebt en dat het niks is, maar sinds je het hebt gezegd, wil ik het gewoon zeker weten. Ik wil er geen gras over laten groeien. Vanbinnen ben ik gewoon nog altijd dat nieuwsgierige kind, dat kleine meisje dat inderdaad hoopt een grote ontdekking te doen... Mochten we het beeldje gaan openmaken, dan...’

‘Openmaken?’ zei Thijs net iets te luid. Zijn stem weerkaatste tegen de muren van de Isis-tempel. Hij pakte Arianna nu bij de bovenarm, maar het was geen vriendelijke aanraking.

‘Maak je geen zorgen,’ zei Arianna, terwijl ze zijn hand met enige kracht van zich wegduwde. ‘Zover zijn we nog lang niet. En mochten we

iets ontdekken, dan ben jij de eerste die het hoort. Niet helemaal natuurlijk, eerst de directeur en dan Turijn, maar ik laat het je weten.'

Marcel had het tafereel van een afstandje gadeslagen, zonder enige emotie te verraden – bang als hij was deze opdracht misschien mis te lopen als hij zich in de discussie zou mengen.

Zonder Thijs nog gedag te zeggen, wendde Arianna zich tot Marcel. 'Kom,' zei ze tegen hem. 'Laten we naar het andere gebouw gaan.'

Marcel pakte zijn koffer op en volgde haar.

'Ruim jij de kopjes even op?' vroeg Arianna op poeslieve toon aan Thijs, die kortaf knikte, maar over zijn stijf op elkaar geperste lippen kwam geen woord.